

»Wir zwei gehören zusammen«

Seite 3

Es war ein warmer Frühlingsmorgen. Der **Hase** zog seine erste eigene Möhre über die Wiese, als er den **Igel** entdeckte. So etwas Stacheliges hatte er noch nie gesehen. Neugierig ging er auf ihn zu. Die beiden beschnupperten sich eine Weile. Dem Hasen gefielen die Stacheln. Dem Igel gefiel das glatte Fell. »Möchtest du einmal abbeißen?«, fragte der Hase und zeigte auf die Möhre. Der Igel lächelte.

Seite 4

Von nun an trafen sich Hase und Igel jeden Morgen auf der Lichtung am **Bach**. Der Hase freute sich, dass der Igel so viel lachte. Der Igel mochte, dass der Hase so viel Spaß verstand. Und beide waren froh, dass sie sich gefunden hatten. Manchmal konnten sie nachts nicht schlafen, weil sie sich so sehr auf den nächsten gemeinsamen Tag freuten.

Seite 5

Den ganzen Sommer über spielten der Hase und der Igel Fangen und Verstecken. Oder sie lagen träumend auf ihrer Lichtung. Sie sahen den **Fischen** beim Blubbern zu. Oder suchten Möhren für den Hasen und Schnecken für den Igel. Am meisten freuten sie sich, wenn sie eine Möhre mit einer Schnecke daran fanden.

Seite 6

Hase und Igel wurden die besten Freunde, die der Wald je gesehen hatte. Ihre **Freundschaft** war warm wie Kakao, süß wie Honig und groß wie der blaue Himmel über ihnen. Deshalb sagte der Hase eines Abends zum Abschied: »Wir wollen Freunde fürs Leben sein.« »Oh, ja! Das wollen wir«, antwortete der Igel.

Seite 7

Die Tage wurden kürzer und die Nächte kälter. Der **Sommer** ging langsam zu Ende. Der Hase und der Igel jagten den ersten herabfallenden Blättern hinterher. Sie sammelten Kastanien und Eicheln und stromerten über abgeerntete Felder.

Der Igel zeigte dem Hasen, wie man sich zu einer Kugel rollt und ganz ruhig liegen bleibt. Der Hase war sehr dankbar. Denn man wusste ja nie, wofür man so etwas gebrauchen konnte.

Seite 8

Das Laub in den Bäumen färbte sich **rot, gelb** und **braun**. Abends stieg dichter Nebel auf. Der Herbst war gekommen.

An einem dieser trüben Abende sagte der Igel: »Ich glaube, ich muss dich verlassen.« Der Hase bekam vor Schreck keine Luft mehr. Wieso wollte ihn der Igel verlassen? Sie waren doch Freunde fürs Leben! Er rief: »Bitte, lass mich nicht allein!« »Ich komme wieder, ganz bestimmt«, sagte der Igel. »Wann?«, wollte der Hase wissen. Doch das wusste der Igel nicht. »Was ist denn nur mit dir los?«, schluchzte der Hase.

Seite 9

Was mit ihm los war, verstand der Igel auch nicht so recht. Aber tief in sich spürte er, dass er einen warmen und sicheren Ort finden musste. Wenn er an den Hasen dachte, schmerzte sein Herz. Dennoch ging er immer weiter in den **Wald** hinein. Er fühlte sich unendlich müde.

Seite 10

»Vielleicht hat er nur Spaß gemacht«, sagte sich der Hase am nächsten Morgen. Er lief zur Lichtung und wartete auf den Igel. Doch der kam nicht. Auch nicht, als es Mittag wurde. Abends war der Hase **wütend**. So wütend, dass er laut in den Wald schrie: »Der Igel ist ein Lügner, ein Lump und Betrüger!« Dann fiel ihm ein, dass der Igel sein bester Freund war. Und es tat ihm leid, was er gesagt hatte.

Seite 11

Der Hase gab die Hoffnung nicht auf. Er kam jeden Tag zur Lichtung und wartete. Er wartete, als die letzten Blätter von den Bäumen fielen. Er wartete, als der Frost die Äste weiß färbte. Er wartete, als der erste **Schnee** vom Himmel schwebte. Doch der Igel kam und kam einfach nicht zurück.

Seite 12

»Dein Freund wird nicht kommen«, krächzte eine Stimme hinter dem Hasen. Er drehte sich um. Eine Krähe flatterte zwischen den Bäumen. »Was weißt du denn schon davon?«, rief der Hase. »Igel halten Winterschlaf«, antwortete die Krähe. Davon hatte der Hase noch nie gehört. »Sie schlafen den ganzen **Winter** an einem sicheren Ort, weil sie unter dem Schnee nichts zu fressen finden«, erklärte die Krähe. Den ganzen Winter schlafen? Das erschien dem Hasen verrückt. »Manchmal kehren sie im Frühling zurück«, krächzte die Krähe und flog davon.

Seite 13

Der Schnee schmolz und gab den Waldboden frei. Krokusse und Schneeglöckchen sprossen neben grünem Moos. Doch all das sah der Hase nicht. Denn er machte etwas, das Hasen sonst nie tun: Er arbeitete tief unter der Erde.

Er grub und schaufelte, buddelte und schabte. Und baute die schönste und größte Hasenhöhle, die die Welt je gesehen hatte! Als er damit fertig war, setzte er sich vor den Eingang und wartete.

Seite 14

Es war ein warmer Frühlingsmorgen, tief im Wald. Im Laub neben dem Hasen raschelte es. Der Igel schnupperte die weiche Frühlingsluft. Er gähnte und reckte sich. »Du hast lange geschlafen«, sagte der Hase. »Ich habe von dir geträumt«, sagte der Igel. »Und was hast du gemacht?« »Eine **Höhle** gegraben, in der Platz genug ist für uns zwei«, antwortete der Hase stolz. »Jetzt musst du im Winter nicht mehr allein schlafen, und ich muss nie wieder so lange auf dich warten.« Der Igel lächelte.

«РАЗОМ НАЗАВЖДИ»

Seite 3

Був теплий весняний ранок.

Заєць лише тягнув першу морквину через луг, як побачив **Їжака**.

Нічого такого колючого він ще ніколи не бачив. Зацікавлений Заєць підійшов до нього.

Деякий час вони обнюхували одне одного.

Зайчику дуже сподобались колючки **Їжака**, а **Їжаку** сподобалось гладке хутро вухатого.

«Хочеш перекусити?» - запитав Заєць і показав на моркву.

Їжачок лише посміхнувся.

Seite 4

Відтоді вони щоранку зустрічалися на галявині біля **струмка**.

Заєць дуже радів, що **Їжак** так щиро посміхався.

Колючий хотів, щоб друг зрозумів його радість.

І вони обоє були дуже щасливі, що знайшли одне одного.

Іноді вони навіть не могли заснути вночі, бо з нетерпінням чекали наступного дня, щоб провести його разом.

Seite 5

Ціле літо Заєць та **Їжак** грали у наздоганялки та хованки або мрійливо лежали на галявині.

Також спостерігали за тим, як булькають **рибки** у воді або шукали моркву для Зайця і равликів для **Їжака**.

Найбільше вони раділи, коли знаходили моркву, на якій сидів равлик.

Seite 6

Заєць та **Їжак** стали найкращими друзями, яких ще не бачив ліс.

Їхня **дружба** була тепла як какао, солодка як мед і велика, як блакитне небо над ними.

Тому одного вечора на прощання Зайчик сказав:

«Ми хочемо бути друзями на все життя»

«О, так! Ми хочемо!» – відповів **Їжачок**.

Seite 7

Дні стали коротшими, а ночі холоднішими.

Літо поволі добігало кінця, а Заєць із **Їжаком** гналися за першим опавшим осіннім листям.

Вони збирали каштани та жолуді і вешталися по полям.

Їжак показав Зайцю, як він вміє скручуватись у клубок у разі небезпеки. Вухатий був дуже вдячний, адже до цього він не знав, навіщо **їжаки** так роблять.

Seite 8

Листя на деревах зафарбувалось у **червоний, жовтий** та **коричневий** кольори.
Увечері піднявся густий туман.
Це прийшла осінь.

В один такий похмурий вечір Їжак сказав: «Я думаю, що повинен залишити тебе».
Зайчик з переляку не міг вдихнути повітря. Як це Їжак захотів його покинути? Вони ж були друзями на все життя!
Вухатий гукнув: «Будь ласка, не залишай мене одного!»
«Я обов'язково повернусь!» – сказав Їжачок.
«Коли?» – хотів знати Заєць.
Але Їжак цього не знав.
«Що з тобою сталося?» – схлипнув Заєць.

Seite 9

Насправді, Їжачок теж не розумів, що з ним відбувається.
Але в глибоко всередині він відчув, що повинен знайти тепле і безпечне місце.
Коли він думав про Зайця, то його серце розривалось від болю та відчаю.
Але незважаючи на це, він продовжував йти далі й далі в **ліс**.
Їжак відчував нескінченну втому.

Seite 10

«Можливо, він просто пожартував», – сказав собі Заєць наступного ранку і побіг на галявину чекати на Їжака.
Але він не прийшов. В обід його теж не було, а ввечері Заєць вже **розсердився**.
Він був настільки розлючений, що голосно закричав у ліс: «Їжак – брехун, негідник і шахрай!»
Тоді Заєць згадав, що Їжачок був його найкращим другом, і йому стало соромно за свої слова.

Seite 11

Зайця не покидала надія. Щодня він приходив на галявину і чекав.
Він чекав аж доти, доки з дерев не опало останнє листя.
Він чекав доти, доки мороз не пофарбував гілки дерев у білий колір.
Він чекав доти, доки з неба не випав перший **сніг**.
Але Їжак не повертався.

Seite 12

«Твій друг не прийде», – прохрипів голос позаду Зайця.
Він обернувся.
Між деревами промайнула ворона.
«Та що ти про це знаєш?!» – крикнув їй Заєць.
«Їжаки впадають у сплячку», – сказала птаха.
Про це Заєць ще ніколи не чув.
«Усю **зиму** вони сплять у безпечному місці, бо під товщею снігу не можуть знайти їжу», – пояснила вона.
Спати усю зиму? Зайцю здалось це божевільним.

«Іноді вони повертаються вже навесні», – каркнула ворона і полетіла.

Seite 13

Сніг розтанув, оголивши лісову землю.

Поруч із зеленим мохом проросли перші крокуси і проліски.

Але Заєць нічого з цього не бачив, адже робив те, чого зазвичай зайці не роблять: працював глибоко під землею.

Він довго і старанно працював лопатою, а згодом побудував найгарнішу і найбільшу заячу печеру, яку коли-небудь бачив світ.

Коли Заєць завершив свою роботу, то сів перед входом до печери і чекав.

Seite 14

Глибоко в лісі був теплий весняний ранок.

Біля Зайця у листі щось зашелестіло.

Їжачок понюхав м'яке весняне повітря, позіхнув і потягнувся.

«Ти довго спав», – сказав Заєць.

«Я мріяв про тебе, – відповів йому Їжак. – А що ти робив?».

«Я викопав **печеру**, у якій буде достатньо місця для нас обох, – гордо відповів вухатий. – Тобі більше не треба буде спати взимку наодинці, а мені ніколи не доведеться чекати на тебе так довго».

Їжак лиш посміхнувся.